

купили были вчера нѣщо, та искаше да ми го казва, пакъ азъ ѝ ся обѣщахъ, та сега да не останж на лжѣж, хайде сестро! да идемъ, — билъ ако щешъ да выкамы съ насъ и Марійкж.

Дон. Нещж, че може да ся забавимъ: тя е май прѣказа'на, пакъ азъ си имамъ толко работж, — и ако ся забавѣж, мама може да мя мьре, и асла не ми ся ще да идемъ тамъ. — Не ли ще стоимъ на вѣтъра да приказвамы: коя какво рѣкла, и другы таквызъ? — По хубавъ да си идемъ и като си свършиж работж-тж, земи си книгытѣ, че ела у дома или да земж азъ моиты че да дойдж у васъ, да си учимъ и прѣговарямы.

Елен. Хубаво сестро! добрѣ думашъ, и азъ съмь съгласна; нъ вече врѣкохъ ѝ ся, и трѣба да идемъ. — Молиж ты ся, кога е тжй стани ми другарка, и тжй по-скоро ще си отидемъ като смы заедно, чюнкымъ ты ще мя подканяшь, не ли тжй! — Ето ѣж и тя излѣзла на пжтя, видѣж на вече, и за туй белкы чяка, та не уйдисва вече, трябва да ся отбиемъ. — Марійке! (*Къмъ Марійкж*) ела и ты да идемъ у Аякыны. — Хайдѣ вьрвѣте!

Прѣдставленіе трето.

(*Анка и горнитъ*)

Ан. Одѣвѣ не щя да стоишь; да ми видишь Фустаня, ами сега вече, какво ще правите, хемъ